

Máj, Mariin čas

Drazí bratři a sestry,

vstupujeme do měsíce května, měsíce, pro nějž jsou typické májové pobožnosti, které jsou velkým a dnes možná nedoceneným pokladem církve. Naši prarodiče měli májové pobožnosti ve velké oblibě. Můžeme se domnívat, proč tomu tak bylo.

Důvodů je jistě více, ale můžeme zdůraznit dva. V první řadě, mše svatá byla v tehdejší době slavena v latině, tak zvaně zády k lidem. Májová pobožnost naopak byla v lidovém jazyce, všichni jí rozuměli.

Podobně, mše svatá byla vlastně úkonem vysvěceného služebníka a ritus byl striktně daný. Zapojení věřících nebylo nijak velké. Naproti tomu májové pobožnosti dávaly prostor lidové zbožnosti i tvořivosti. Různé básničky, zpěv litaní, mariánských písní, to bylo to, co lidi oslovovalo. A protože byly mše svaté v brzkých ranních hodinách (kvůli zachování eucharistického půstu), byly májové naopak ve večerních hodinách, a tak lidé, přicházející z práce, se mohli těchto pobožností účastnit.

OBSAH

Obsah

Máj, Mariin čas	1
Jsem Američanka	2
Kostelničení.....	3
Víkendovka v Roudnici.....	4
Noc kostelů	5
Liturgie	5
Pozvánky	7
Pastorační rada	8
Emil Josef Kapaun	11
Pozvánka na koncert	15
Pěší pouť	16

Pokračování ze str.1

Dnešní doba je jiná. Změnila se mše svatá, naše zapojení do ní, srozumitelnost... A takovým neblahým efektem, i když možná trochu pochopitelným je, že se lidová zbožnost utlumila, nebo dokonce vytratila. A přitom právě ona je nejen nedílnou součástí víry věřících, ale nebojím se říci, dosti důležitým a podstatným prvkem.

Chtěl bych vás tedy povzbudit k tomu, abyste objevovali v tomto měsíci májové pobožnosti. Byl bych velmi rád, kdyby se věřící scházeli ve svých obcích, v místních kostelech, či domácnostech, a společně oslavovali Matku Boží a hledíce na ní uvažovali o tom, co to znamená být služebnicí Páně. Májové pobožnosti nevyžadují, na rozdíl od mše svaté, účast vysvěceného služebníka. Je to tedy konkrétní příležitost ukázat, jak dokážeme také svou víru žít a prohlubovat v čase, kdy kněží ubývají...

Ve sdílené tabulce bude opět vytvořen list, kde bude možné napsat, kdo a kde připravuje májovou pobožnost (kostel, socha Panny Marie...). Pokud to tam bude v čas, mohu informaci napsat i do farního týdeníku. Byl bych opravdu rád, kdyby to bylo v mnohem větší míře, než v postní době křížové cesty.

A závěrem rovněž připomínám, že připravuji brožurku pro májové pobožnosti u soch Panny Marie v našem kraji. I zde zvou, zvláště rodiny s dětmi, aby si sedli třeba na kolo a udělali si v sobotu nebo v neděli výlet, u jedné ze soch se zastavili a podle brožurky se zde pomodlili. Spojili se tak v modlitbě s ostatními, kteří tato místa navštíví a zároveň posvěcovali svou modlitbou krajinu naší farnosti. Všem mockrát děkuji a vyprošuji mateřskou přímluvu Panny Marie.

R.D. Martin Sklenář

Jsem Američanka z Texasu

V květnovém čísle Farního zpravodaje se svými slovy představuje Eliška Marhanová, která se připravuje na život z eucharistie:

Jmenuji se Eliška, chodím do třetí třídy a mám 4 sourozence. Mám jednu starší sestru. Mám svoje sourozence ráda, ale sama bych tolik dětí mít nechtěla.

Jsem Američanka a narodila jsem se v Austinu v Texasu. Máma s tátou a starší sestrou Aďou se přestěhovali do Texasu a já jsem se tam potom narodila. Mám tedy české i americké občanství.

Mám ráda balet a hraji na příčnou flétnu a housle. Nebaví mě domácí práce. Mám na starost odpadové hospodářství. Musím vynášet tříděné plasty. Občas luxuji. Nejraději asi vytírám, ale ani to mě moc nebaví.

Miluji tanec. Chodím do tanečního studia Zuzany Štarkové. Aktuálně máme sólové vystoupení s kamarádkou Rózou. Ona je Červená Karkulka a já vlk. Také moc ráda hraji na hudební nástroje. A moc ráda čtu.

Mám ráda náboženství, je bezva, a nemám ráda, když tam kluci zlobí.

Děkuji, že jsem se na život v eucharistii mohla připravovat a už se těším na první svaté přijímání.

Brigáda a kytičky

Drazí spolufarníci,

S opatrně probouzejícím se jarem se na Vás obracíme s výzvou, respektive prosbou na ty z vás, kteří máte zahrádku a v ní nějaké kytičky. Prosím Vás, pokud budete mít nějaké přebytky květin, které byste rádi věnovali kostelu pro okrášení liturgického prostoru, prosím, neváhejte se na nás obracet, rádi si pro kytičky zajedeme/zajdeme, případně se dostavíme ke kostelu v domluvený čas a hodinu na předání.

Zároveň kdyby třeba někdo měl zájem vzít si květinovou výzdobu jako celek trvale nebo alespoň v letní sezóně na starost, nechtě se také neostýchá se přihlásit. Moc by nám to jako kostelníkům pomohlo. Předem všem děkujeme!!!

V květnu bychom rádi uskutečnili brigádu, která by zahrnovala nejen úklid v kostele

jako takový, ale hlavně i větší úklid schodů a prostor okolo kostela a také prostor ve věži. Také budeme společně vytvářet v zádveří bočního vchodu prostor pro novou zповědnici a bude tedy třeba mnoho věcí přenosit nahoru do předsíně kůru. Prosíme tedy o Vaši účast, čím víc nás bude, tím to bude rychlejší a efektivnější.

Pokud bude zájem, můžeme po úklidu a společné modlitbě zajít na kostelnické pivo/limo a společně rozebrat zážitky z úklidu 😊. Brigádu bychom uskutečnili v pondělí 13.5.2024 od 16:30, abychom měli kostel hezky uklizený před koncertem Charity a Slavností seslání Ducha svatého. Těšíme se na vás!!!!!!

Vaši kostelníci Iva a Michal Žyrkovi.

Farní dění v květnu

So	4.5.	celý den	Arcidiecézní pout' za povolání	pěší pout'
St	8.5.	celý den	Pěší pout' po 10 kostelech farnosti	pěší pout'
Ne	12.5.	18 h	Koncert Dvořákova komorního sboru	Kralupy nad Vltavou - kostel
Po	13.5.	16:30	Brigáda v kostele v Kralupech nad	Kralupy nad Vltavou - kostel
Pá	10.5.	19 h	Houslový koncert Michaela Sedláčková	Městské muzeum Kralupy
Čt	16.5.	18 h	Koncert - Marie Němcová	Kralupy nad Vltavou - kostel
So	18.5.	21 h	Svatodušní vigilie	Kralupy nad Vltavou - kostel
St	22.5.	17 h	Koncert - A. Dvořák, Biblické písně	Kralupy nad Vltavou - kostel
Čt	23.5.	14:30	Setkání seniorů	fara Kralupy
Ne	26.5.	16 h	Koncert v Zeměchách	kostel v Zeměchách
Čt	30.5.	17.30	Slavnost Těla a Krve Páně	Kralupy nad Vltavou - kostel

Víkendovka v Roudnici

O víkendu 20. až 21. dubna 2024 vyrazilo spolčo kralupské mládeže na víkendovku do Roudnice nad Labem. Počasí nám teda úplně nepřálo, ale kdo to mohl tehdy v lednu, kdy jsme akci plánovali, tušit, že v dubnu bude až taková zima.

Naštěstí nás Pán Bůh opravdu miluje a skoro vůbec jsme nezmokli, za což jsme byli všichni velmi vděční.

Vypravili jsme se v sobotu ráno autobusem do Ctiněvse, odkud jsme pak začali stoupat vzhůru na Říp. Zde jsme měli

dohodnutou prohlídku rotundy s místním kastelánem a dozvěděli jsme se mnoho zajímavých věcí – například, že rotunda, která je tvořena ze 3 válců, je vlastně světový unikát a také, že svatý Jiří je jen legenda, takový zástupný svatý pro všechny statečné muže z té doby, ke kterým lidé vzhlíželi. Po krátkém občerstvení jsme se vydali na cestu dolů do Roudnice. Cesta nám pěkně ubíhala a zanedlouho už jsme byli v Roudnici. Ubytovali jsme se v domečku, který patří roudnické farnosti. K obědu jsme si dali špagety s boloňskou omáčkou a chvíli odpočívali, tedy jen někteří 😊. Od 18:00 na nás pak čekal v klášterním klubu další program, který vedla místní pastorační asistentka, Zuzka Horáková. Seznámili jsme se také s místní mládeží. Večer jsme pak zakončili nádhernými večerními chválami doprovázenými hrou na

kytaru a ukulele ve ztemnělém klášteře. Všichni jsme z toho byli dojatí a byli jsme moc rádi, že tam takhle spolu můžeme trávit čas. Pak již byl našim mladým přátelům dán prostor pro jejich iniciativu – kdo chtěl hrát fotbálek, šel hrát fotbálek, kdo chtěl jíst, ten jedl, kdo si chtěl povídat, ten si povídal. Dokonce jsme nakonec všichni i nějaký ten čas věnovali spánku, i když to zpočátku večera vypadalo, že spánek bude z víkendového programu zcela vyškrtnut...

Ráno jsme posnídali a vypravili se do místní zvonice hláska, kde roudničtí cca 40 minut přede mší provádějí prohlídky zvonice a po krátkém bezpečnostním školení jsme směli být přítomni zvonění na všechny 3 zvony – byl to rachooooot! 😊 Poté jsme se přemístili do klášterního kostela slavit mši svatou a pak už byl čas loučení a odjezdu domů.

Věřím, že to pro všechny z nás nebyl čas ztracený, ale naopak příjemně prožitý, prochechtaný, promodlený a naše společenství odjelo posíleno o společné zážitky. Cestou zpátky také vznikl jeden nápad, se kterým vás doufám budeme brzy moci seznámit a pozvat vás na plody naší aktivity.

Už teď se těšíme na další společnou akci a doufáme, že se budou moct zúčastnit i ti, kteří z důvodu nemoci s

námi jet nemohli a velmi nám tam chyběli.

Žyrkovi a Skvělé společenství mládeže

Noc kostelů na devíti místech

Srdečně vás zveme na Noc kostelů 7. 6. 2024. Naše farnost otevře letos 9 kostelů:

Kralupy – kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Václava, 16:30-21:00

Minice – kostel sv. Jakuba, 17:00-19:00

Holubice – kostel Narození Panny Marie, 17:00-20:00

Zeměchy – kostel Narození sv. Jana Křtitele, 18:30-21:00

Chržín – kostel sv. Klimenta, 18:00-21:00

Veltrusy – kostel Narození sv. Jana Křtitele, 18:00-20:00

Vepřek – kostel Narození Panny Marie, 18:00-21:00

Velvary – kostel sv. Kateřiny Alexandrijské, 18:00-21:00

Velvary – kostel sv. Jiří, 16:00-22:00

Ve většině z nich se můžete těšit na bohatý doprovodný program, především ve formě komentovaných prohlídek a koncertů žáků ZUŠ Kralupy.

Zvláště bychom Vás rádi pozvali na přednášku našich bohoslovců o liturgickém prostoru (kralupský kostel 18:30), večer zpěvů z Taizé (Zeměchy 20:30), vepřecké zvony, nebo otevřenou kryptu v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské ve Velvarech.

Noc kostelů nabízí možnost nezávazného setkání s křesťanstvím. Je to noc plná lehkosti a nenucenosti a zároveň citlivosti a hloubky. Rozmanitost nabídky poskytuje mnoho možností, jak citlivě přiblížit křesťanství, církve, víru – a každý si může sám zvolit, do jaké míry se přiblíží. Smyslem je oslovit, nabízet, ale nevnucovat, a tímto způsobem zprostředkovat návštěvníkům pozitivní zkušenost s církví.

Veškeré podrobnosti naleznete na webu www.nockostelu.cz **Michaela Sedláčková**

Liturgické okénko

Liturgie je službou lidu

V předchozích číslech našich farních listů jsme se v liturgickém okénku snažili zaměřit na slavení liturgie obecně, totiž z pohledu toho, že naše účast má být aktivní, a to trojím způsobem – vnitřní, vnější a svátostná. Koncil v dokumentu Sacrosanctum concilium navíc předkládá ještě další přídavná jména k oné aktivní

účasti, a to že je tato účast vědomá, plná, zbožná, plodná, dokonalejší.

Když položíme otázku, v čem spočívá liturgická reforma II. vatikánského koncilu, většinově uslyšíme odpověď, že v otočení oltáře směrem k lidem a uvedení národních jazyků. Rád bych ale zdůraznil, že toto jsou jen vnější, byť nezřetelnější projevy. Ale

liturgická reforma spočívá především v tom, že se liturgie měla stát otevřenější pro lidi, aby se mohli aktivně účastnit – viz předchozí články. Je tedy otázkou pro každého z nás, zda liturgická reforma v našem životě skutečně proběhla.

Ještě než se v následujících číslech farních listů dostaneme k jednotlivým částem mše svaté, rád bych se zaměřil na to, co to vlastně liturgie je, jaký je její smysl a význam pro člověka. Slovo liturgie pochází z řeckého *leitōn ergon*, což v překladu znamená: „služba lidu“. Je úžasné, že v češtině je toto vyjádření dvojsmyslné, protože krásně vystihuje, o co v liturgii jde. Z překladu totiž není jasné, kdo komu slouží. Tím, kdo slouží, může být lid – je to služba koho čeho, lidu. V tu chvíli je objektem této služby Bůh. Ale překlad můžeme oba subjekty i prohodit. Je také možné vyjádřit, že je to činnosti, která je službou komu čemu, lidu. V takovém případě je liturgie jednáním, ve kterém Bůh slouží lidu!

Toto překladatelská dvojznačnost velmi krásně vyjadřuje, co to liturgie je, totiž že se v ní spojuje ono lidské s božským. Je to služba, kterou provádí lid, ve které dává Bohu to, co mu náleží, totiž úctu, chválu a klanění. Ale v ten samý okamžik a v těch samých úkonech je to také služba, kterou provádí Bůh ve prospěch člověka – posvěcuje jej. Tyto dvě skutečnosti se tam propojují. Liturgie je spoluprací člověka s Bohem.

Pro hlubší pochopení liturgie by samozřejmě bylo vhodné sledovat celé dějiny vývoje – jak v židovském národě, tak v pohanském světě. To ale nechme nyní stranou. My se zaměříme na jednu starozákonní událost, a tou je vyvedení Izraele z Egypta. Můžeme vyjádřit dva důvody, proč Bůh vyvádí tento lid z otroctví. Aby ho uvedl do Zaslíbené země (to je služba

Boha ve prospěch lidu – uvést ho „k věčnému životu“), a aby tento lid na poušti obětoval Hospodinu (tedy služba člověka ve prospěch Boha – náležité klanění a chvála).

Co se týká onoho druhého rozměru, je dobré ještě zmínit, že Mojžíš přichází k faraonovi a sděluje mu Hospodinův výrok: „Řekneš (faraonovi): *Hospodin, Bůh Hebrejů, mě k tobě posílá se vzkazem: Propuštěj můj lid, aby mi na poušti sloužil*“ (Ex 7,16). Příběh nám popisuje, že faraon nechce nejprve lid propustit, následně začíná zmírňovat, když připouští propuštění lidu, ale chce s Mojžíšem smlouvat, co si lid smí vzít a co nikoli (jaká zvířata). Mojžíš ale o tomto nemůže vyjednávat, protože to bude sám Hospodin, kdo si určí, co mu má být obětováno, tedy jakým způsobem bude člověk konat kultickou činnost.

Toto samé platí i o liturgii. Liturgie není lidské divadelní představení a jako taková tedy ani není ponechána neúměrné lidské kreativitě (tu lid na poušti vyjádřil ve vytvoření si zlatého býčka, kterému se klaněl). Liturgie tedy podléhá určitému „ritu“ (toto slovo vyjadřuje správný způsob uctívání Boha). Jen tak se stává Božím úkonem, který vede k posvěcování člověka a je nástrojem, který mu slouží na jeho cestě k pravé Zaslíbené zemi, totiž věčnosti.

Cílem každé liturgické reformy (ať v minulosti, nebo až přijde nějaká v budoucnosti) tedy je, aby docházelo k propojení těchto dvou skutečností. Aby v liturgii člověk náležitě chválil Boha a klaněl se mu a aby toto jednání pro něho bylo posvěcováním, na kterém má vědomou účast.

Dětem na hodinách náboženství při různých příležitostech opakují, že ve svém životě nevykonají nikdy nic většího, než tehdy, když slaví liturgii. Při jejím slavení jednak naplňujeme to, k čemu jsme byli

stvoření – sloužit Bohu. Tehdy ale také zakoušíme jedinečným způsobem to, že Bůh slouží nám. Dává nám vše potřebné ke spáse! A nejen naší, ale také našich blízkých, rodinných příslušníků, přátel (je to liturgie nikoli jen ke spáse mé, ale ke spáse celého světa).

Přeji nám všem, abychom stále objevovali význam liturgie a její jedinečné místo v našem životě. Kéž je pro nás liturgie

skutečně něčím, co je zdrojem a vrcholem veškerého našeho života. Místem, kde se „zastavuje čas“, či lépe řečeno, kdy vstupujeme do kontaktu s věčností, protože předstupujeme před Boží tvář, klaníme se mu a chválíme ho, a kde jsme posvěcování.

R. D. Martin Sklenář

Pozvánka na piknik do Movere

ZŠ Movere pořádá pro všechny současné i budoucí žáky, rodiče i příznivce školy již třetí Piknik nad školou - tedy na vrchu Hostibejk. Přijďte se v květnovém odpoledni potěšit kejklířským divadlem, popovídat s přáteli a spřízněnými dušemi, trochu si pohrát či něco vytvořit...prostě strávit příjemný čas v

přírodě. Když přinesete něco na společný piknikový stůl, bude o to bohatší:-) Těšíme se na vás! **(mov)**

Pozvánka na farní kávu

Zveme všechny farníky na farní kávu, vždy první v neděli v měsíci po mši svaté v Kralupech nad Vltavou! Prostory, kde spolu můžeme trávit čas, se nám rozšířily o dvě místnosti, takže není třeba se omezovat pouze na horní místnost učebny a přiléhající chodbu s kuchyňkou! Odteď můžou hlavně mladší návštěvníci využívat též místnost herny, kde na ně čekají 2 terče

elektronických šipek, stolní fotbálek a také x-box. Využít lze také druhou místnost v suterénu fary, kde je oválný stůl a židle a tak se zde může sejít třeba druhá skupina debatujících. A pozor, farní káva není jen o kávě!!! Pro všechny bude připraven i čaj, limonáda a případně něco sladkého. Ale to nejdůležitější ze všeho je, že můžeme být spolu 😊 Přijďte, těšíme se na vás!! **(red)**

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 5/2024 (květen) vydáno 5. 5 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravili uvedení autoři a redakce – (red) (R. D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Magdalena Čechlovská). Připomínky, náměty či fotografie posílejte na casopis.farnosti@gmail.com **Uzávěrka 20. dne v měsíci.** Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz
Ilustrační foto na titulní straně **Anička Guthrie.**

Pastorační rada farnosti: výzvy

Příští měsíc, tedy v červnu, by mělo být spuštěno první kolo voleb do nové pastorační rady farnosti. Při něm bude vytvořena kandidátní listina do voleb. V dnešním čísle farních listů bych se pokusil napsat některá očekávání a výzvy, které v této farnosti vidím. V příštím čísle bych chtěl k něčemu podobnému vyzvat i vás, zvláště ty, kteří by se rádi do pastorační rady zapojili. Bude to možnost představit ostatním farníkům, co vám v pastorační činnosti nejvíc leží na srdci a třeba tak lidi oslovit, aby vás pro volby do PRF navrhli.

Jsem ve farnosti necelý rok, to znamená, že farnost stále poznávám (a ještě tomu tak nějakou dobu bude). Ať se budu snažit sebevíc, čas nepředběhnu a něco prostě čas a trpělivost vyžaduje. I proto jsem si vědom, že různé výzvy mi mohou unikat a i proto spoléhám na pohled farníků a budoucích členů PRF.

Jako první téma bych vyjádřil téma společenství. Rád bych se na něj zaměřoval. A to v trojí rovině. Společenství místní církve (diecéze), společenství ve vikariátu a společenství farnosti.

Základem našeho společenství je místní církve, tedy pražská arcidiecéze. Rád bych, abychom si toto uvědomovali a také prožívali, abychom se zapojovali do života diecéze a účastnili se společně významných událostí naší arcidiecéze.

Tím nejbližším společenstvím, ve kterém prožíváme svou víru, je samozřejmě farnost. Mluvíme o něm častokrát jako o

rodinném společenství, což v sobě nese i to, že to není ideální společenství, ale přesto společenství, které dokáže držet při sobě a společně nést obtíže. Vedle toho ale také potřebujeme žít ve společenství přátel, stejně smýšlejících... Proto vidím jako důležité, aby každý měl vedle sebe společenství sobě blízkých, těch, se kterými si rozumí (společenství žen, maminek, dětí, manželů, rodin...), se kterými se modlí, sdílí, vzájemně si pomáhá. Proto vidím jako další výzvu vytváření takových společenství.

Farnosti je ale vhodné spojovat do blízkých celků, kterými jsou vikariáty, ty nám mohou posloužit ke konání akcí, které jsou krásné, vhodné, ale jedna farnost je neutáhne, nebo je škoda je dělat jen v rámci farnosti. To jsou poutě, plesy, apod.

Jsme farnost. Ta má jeden farní kostel, ale nesmírné množství filiálních kostelů a rozprostírá se na území hned 19 obcí! To vše je naše farnost! Vidím to jako výzvu.

V praxi to znamená mnoho věcí. Já bych ale rád zdůraznil zvláště následující. Byl bych rád, abychom se všichni naučili vnímat farnost tímto „velkým“ pohledem. Abychom jezdili na mši a jiný program tam, kde se koná.

Co se týká jednotlivých kostelů, byl bych rád, aby kolem nich vznikala místní společenství a společenství „sympatizantů“, kteří se zde budou scházet k modlitbě a vytvářet program pro širší veřejnost. Přál bych si, aby se v

každém kostele místní scházeli jednou za týden ke společné modlitbě. Aby v každém kostele (ty, které se nyní užívají) byla alespoň jednou za měsíc mše svatá a aby se v každém kostele konala alespoň jednou za půl roku akce, která bude připravena pro širší veřejnost. Takovou příležitostí může být slavení poutí, apod...

Pokud se vrátíme k obrazu farnosti jako rodiny, tak je dobré také zdůrazňovat, že farnost je projektem nás všech. Podobně jako rodiče moudře učí děti a požadují, aby se už od dětství zapojovaly do chodu domácnosti, tak i farní společenství má být místem, kde se každý aktivně zapojuje do služby celku. Proto vidím jako výzvu a nutnost vést k tomu, aby se každý ve farnosti aktivně zapojoval do služby. Výzvou je tedy aktivizace farníků. Když Ježíš posílá po svém vzkříšení učedníky, dává jim čtyři příkazy – jít, křtít, učit zachovávat a získávat za učedníky (srov. Mt 28,18-20). Přičemž první tři slovesa jsou v participiu, tedy vyjadřují to, že jejich smyslem je dospět ke čtvrtému úkonu – získat za učedníky. Máme jdouce, křtíce a učíce získávat za učedníky. Je Ježíšovým přáním, aby každý byl jeho učedníkem, tedy aktivním členem, misionářem, hlasatelem evangelia...

Za další výzvu farnosti vidím přípravu na svátosti. V praxi ve většině farností to vypadá tak, že na svátosti připravuje kněz. Ve skutečnosti by to měla být ale farnost, společenství farníků, kdo provází dotyčné na jejich cestě ke svátostem. Ano, nadále platí, že za přípravu je odpovědný farář, pastýř duší. Ale mnohé dokumenty stále dokola opakují, že se tak musí dít v

součinnosti s laiky. Věřící nemají být jen objektem pastorage, ale také jejím subjektem.

Jde o to, aby se aktivizovaly rodiny a manželství, dospělí věřící, a podíleli se na přípravě ostatních. Aby pro ostatní byli svědky žité křesťanské víry. Aby se tak podíleli na přípravě rodičů, kteří přichází žádat o křest dítěte. Na přípravě dětí na život z eucharistie, na přípravě biřmovanců, přípravě na manželství...

S tím souvisí pozvání k tomu, abychom se zamýšleli společně nad tím, jak takové přípravy budou vypadat. Jak těmto lidem hlásat Krista, zprostředkovávat jim společenství s Bohem, jak jim pomáhat na cestě růstu jejich víry a uvádět je do farnosti. Přičemž pro jistotu říkám, že ne zamýšlet se nad tím, co budeme dělat a co ne, ale rozlišovat, jak zkušenost univerzální církve uvádět do praxe v naší farnosti.

Moc bych si přál, aby vznikla společenství těch, kteří se na jednotlivých přípravách budou aktivně podílet.

Ve farnosti funguje velmi dobře charita. Jsem za to nesmírně rád! Děkuji všem, kdo charitu budovali, budují, kdo se jakkoli zapojují. Třebaže došlo k odstranění názvu „farní charita“, přesto odmítám, že charita není farní. Třebaže má vlastní IČO, apod..., přesto je to konkrétní nástroj naší pastorage. Konkrétní způsob, jak žijeme rozměr diakonie ve svých životech. Budu usilovat o to, aby docházelo k dalšímu provázání – Tříkrálová sbírka, Potravinová sbírka, postní almužničky, dobrovolnická činnost... To vše není podporou charity, ale je to projev naší lásky – jak jednotlivců, tak

společenství. Lásky, podle které máme být poznat, že jsme Ježíšovými učedníky, lásky, která je podstatnou součástí života křesťana.

Jako křesťané jsme pomazáni k účasti na trojím Kristově úřadu – kněžský, prorocký a královský. Jako společenství pak máme paralelně čtveré poslání. Leiturgia – slavení (kněžský úřad), martyria – svědectví (prorocký úřad), diakonia – služba (královský úřad) a coinonia – společenství. K většině těchto rozměrů jsme se vlastně vyjádřil v předchozích odstavcích. Byl bych skutečně rád, abychom jako farnost, Boží lid svolaný za účelem spásy světa, toto své poslání v konkrétních situacích naplňovali.

Na závěr bych zmínil ještě další „menší“ výzvy. Vytvoření pastoračního plánu farnosti; letáčku o farnosti a jejích stránek s duchovními zastaveními ve farnosti (křížové cesty u křížků farnosti, májové pobožnosti).

Jako velkou výzvu pro PRF vidím pochopení a uskutečňování základního principu jejího fungování: nerozhodovat o tom, co budeme dělat a co ne, ale zamýšlet se nad tím, jak se postavíme k daným výzvám a jak na ně budeme reagovat, totiž, jakým způsobem to ve farnosti budeme dělat. Od členů PRF proto očekávám, že to budou lidé, kteří chtějí znát základní principy pastorační a s těmito výzvami souzní. Že to budou lidé modlitby, kteří se v modlitbě budou zamýšlet nad tím, jak těmto výzvám v naší farnosti čelit. A že to budou lidé, kteří nikoli věci sami dělají, ale kteří si je berou na starosti a

vytváří kolem sebe skupiny lidí, kteří s nimi spolupracují.

Drazí farníci, znovu opakuji, že vidím velký význam PRF a že bych v ní rád našel nástroj k pastorační. Chtěl bych tedy pozvat všechny, aby zvážili svou kandidaturu, protože vnímají, že mají v této oblasti farnosti co dát. A když ne do pastorační rady farnosti, tak se alespoň nabídnou a případně zapojí v některé z

BENEFIČNÍ KONCERT
Zazní autorské písničky z alba Vítej, světlo v nás.

Marie NĚMCOVÁ
s kapelou

Karel Bárta
Matěj Havlíček
Jan Chalupa
Tomáš Jochmann

ve spolupráci s Charita Kralupy n. Vlt.

16. 5. v 18:00 hodin
v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava
v Kralupech nad Vltavou

Vstupné dobrovolné. Výtěžek z akce poputuje na vybudování stacionáře a podporu terénních služeb.

HOST: MARKÉTA SCHIMMEROVÁ PROCHÁZKOVÁ

Spolufinancováno Evropskou unií MAS Kralupsko Charita Kralupy n. Vlt.

pastoračních synodálních skupinek.

Chtěl bych všechny pozvat k tomu, aby přemýšleli, co ve farnosti potřebujeme a podle toho také volili. A také prosím, abyste na volby do PRF pamatovali ve svých modlitbách. Děkuji.

R.D. Martin Sklenář

E.J.Kapaun, válečný kaplan v Koreji

(20.4. 1916 -23.5. 1951)

“Mé místo je u raněných.”

“I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho, vždyť ty jsi se mnou.”

“Válka muže nepovznáší...Mění je akorát tak v psy.” (vojín Witt, film Tenká červená linie)

Malý Emil se narodil během jarního dne na úžasném porodním místě - v kuchyni kansaského města Pilsen. (Nejen) milovníci západočeského piva zbystrí a určitě jim dojde, že v krvi budoucího světce pivo sice nekolovalo, zato česká krev ano. Mezi rodiči Bessie a Enosem byl patnáctiletý rozdíl a patřili k potomkům českých přistěhovalců. V americké Plzni se pekli “kolache” a často mluvilo česky. Jako dítě válečné generace malý Emil ještě vyrůstal ve světě, kde se věci opravovaly nebo půjčovaly, kde se úkoly psaly za svitu petrolejky, účta k rodičům byla něčím samozřejmým, brzké vstávání v pět ráno něčím normálním. Vstávání, dřina a tatínkova schopnost naučit syna na stošedesátiakrové farmě opravit všechno možné se Emilovi za čas vydatně hodila. Emil byl v mládí takzvaně obyčejný člověk, i když zázrak se mu jednou podařil - to když si oblékl mamčinu zástěru a obelstil tak krávu, která Emilovi původně nechtěla nastavit vemeno. Ano, ve stáji se stále dějí zázraky.

Z pohledného kluka, který v Missouri vystudoval gymnázium u benediktýnů a

katolickou univerzitu v hlavním městě, se stal kněz sloužící v místě svého dětství, jehož mívali někteří farníci problém přijmout, přecijen ho znali, ještě když lezl po stromech, a najednou jim kázal o Kristu. Doma není nikdo prorokem a po čase Emil cítil, že ho Bůh volá i mimo zdi kostela (“Prosím vás, Bobe, musel jste už někdy vyjednávat s některou ženskou komisí Oltářního spolku?” prohlásí později ve válce) a stal se vojenským kaplanem. Napřed odcestoval do Indie, posléze do Barmy, Japonska a v roce 1951 vypukla děsivá korejská válka. Válka, díky níž dobře známe slavnou 38. rovnoběžku i seriál M.A.S.H., a která rozhodla o rozdělení jedné země na dvě, diktaturu KLTR a ekonomicky vyspělou Jižní Koreu. Válka, z níž se pohledný štíhlý kněz nevrátil živý.

Jako kaplan byl od začátku oblíbený, klidně sloužil mši na kapotě jeepu u kukuřičného pole, když to nešlo jinak. Oltářík si vyrobil

narychlo i v bitevní vřavě a rychle zpovídal umírající vojáky. Víc naslouchal, než kázal, a

když kázal, slova měla velkou váhu. Syn farmáře odmala věděl, že méně je více a lidé oceňují hlavně práci rukou a srdce než úst. Vojáci se tak ani nedozvěděli, že mluvil čtyřmi jazyky -latinsky,česky,německy a japonsky. Prvního listopadu roku 1950 na den Všech svatých večer se už očekával konec války. Jenže znenadání tisíce Číňanů zlověstně zatroubily na pastýřské trouby, seběhly z hor, zaútočily na americké vojáky, kteří byli v menšině, a bitva o Unsan dopadla pro spoustu Američanů špatně, zajetím. Kaplan měl možnost utéct, odmítl, chtěl být u raněných. Uděloval v zákopech poslední pomazání, odtahoval raněné,do jeho dýmky se prý strefila kulka, srdce a víra mu ale nedovolily zdrhnout.Největší výzvy zajatce čekaly vzápětí. Když se přesouvali do zajateckého tábora Pjoktong ve sněhu a mrazu, mnoho mužů přestávalo během stokilometrového pochodu pomáhat druhým, naprosté vyčerpání je zlomilo, lidskost den za dnem mizela v mlze. Zranění končili v příkopech, kněz ale nepřestával přátele povzbuzovat a stalo se nevídané, dali na něj a někteří raněné dál nesli na zádech po kaplanovu vzoru.

V táboře martyrium pokračovalo. Bydlelo se v chatrčích z bláta a hlíny.Vojáci dostávali k jídlu dvakrát denně ptačí zob. Ano, čtete správně. Dvě hrstky syrových jáhel a kukuřičných zrn, nebo 400 gramů prosa. Po samotných jáhlech se muži dávili, střeva končila poškrábaná a Emil s nostalgií vzpomínal na maminčiny černá kůže

voňavé koláče. Zbídačená těla začala okrádat další zbídačená těla, mezi některými propukala krutost, hlad s válkou málokterou duši nezmění. Zoufalost došla tak daleko, že se muži probírali i exkrementy, z nichž vybírali nenatrávené sójové boby. Ano, fuj, a hned si uvědomíme, proč se říká, že zajatci trpěli častokrát více než vojáci v plné polní. Došlo občas i na ,Máša promine, psí polévku. Emil učil přátele modlitbu k svatému Dismasovi a krádeže dýní, paprik a kukuřice v poli nejen schvaloval, logicky k nim i nabádal. Vzájemné krádeže mezi muži ho ale trápily. Do chatrčí začal pašovat jednou trochu jídla, jindy dýmku a vždycky naději. I ateisté se s ním leckdy pomodlili růženec, poslouchali jeho příjemný hlas, který jim, budoucím přeživším, i po letech bude znít doma v Americe v uších. Šikovnost, kterou mu přibalil tatínek z farmy, se tu osvědčila vrchovatě - ze zbytkových plechů uměl stvořit kastroly na vaření. Guláše se nikdo nedočkal, ale kaplan s dólíčkem ve tváři věděl, jak důležitá je převařená voda pro přežití i nápodoba kávy pro vzpruhu duše i těla.

Muži si procházeli korejským peklem na zemi:představme si, co POW (Prisoners of War - válečné zajatce) leckdy během tří let čekalo: úplavice, tudíž exkrementy, kam se podíváš ztráta omrzlých prstů zápal plic beri beri (otoky nohou, zmatenost, dušnost)

kosti trčící z těla jako klacky
amputace ukrytým řeznickým nožem
vši v podpaždí, vlasech, spodcích
svrab
kurděje
pelagra (průjem, poruchy trávení, demence)

Emil se stále snažil pomáhat, kde se dalo. Sotva trochu rozmrzla půda, pomáhal s pohřby těl, mrtvé odnášeli zajatci k řece Jal, kde na ostrově kaplan před pohřbem svlékl tělo, pohřbil ho spolu s žalmem 23, vypral šaty zašpiněné od exkrementů, vyvařil je, vysušil a rozdal živým. Někdy za trest kvůli modlitbě musel stát kvůli modlitbám nahý v zimě v trestné jámě. Nepolevoval.

Na Hod Boží Velikonoční přemluvil strážce, aby u vybombardovaného kostelíku mohl sloužit mši. Osmdesát zarostlých smradlavých zavšivených důstojníků se vydalo ke kostelu, kde utvořili kruh, kněz s černou páskou přes oko (vlétla mu do něj tříška) držel dvě dřeva ve tvaru kříže, před sebou kapesní bibli původně ukrytou pod obvazem. Z rozmláceného kostela, chtělo by se zaspívat. Kaplan zdůrazňoval roli oběti, asi už tušil, že nebe se pomalu otevírá.

Ale ještě než do něj vplul, čekal ho sestup do pekla. Napřed mu otekla noha. S vrozenou skromností fakt skrýval, židovskému doktoru problém neunikl. Naléhal, že se má šetřit. "To nejde," odvětil Kapaun, chtěl pořád být užitečný. Snaha už byla marná, přiznal si, že už nemůže a umírá. V chatrči leželo večer natěsnaných 14 mužů, zahřívajících jeden druhého. O milovaného kněze pečovali jako o miminko. Pokud někdo v noci potřeboval na záchod, šlapal po ostatních, Kapaunovi dali tedy nejvýhodnější místo. I tak prožíval kruté bolesti. Když se

přihlásila o slovo úplavice, přirozeně mu ošetřovali i zadní část těla - on sám utírání druhých v dobách svěžesti dělal přeci bez řečí a tolikrát. Na chvíli svitla naděje, muži ho začali vracet k životu svou péčí, jenže Číňané, kteří vystřídali své komunistické kolegy, byli ještě krutější a rozhodli, že kněze musí odnést do "nemocnice", vězni nazývané Dům smrti. Nikdo se z ní nevracel živý. Emil byl přenesen za zvuků mužského pláče. Předtím se ještě snažili s dozorci poprat. Číňané nechtěli, aby oblíbený kněz přežil a v Domě smrti plném červů, smradu a spousty umírajících o samotě neměl šanci. Vydržel dva dny. Než ho usazení kamarádi odnesli, utěšoval je při předávání ciboria: "Já půjdu. Vám je líto mě? Já budu s Ježíšem. Měli byste se kvůli tomu radovat."

Jeho přátelé tak dlouho naléhali, až byl zahájen proces svatořečení. Pravdivě odpovídali na dotazy z Vatikánu— ano, občas klel. Ano, ke konci byl plný vší, smrděl, narostly mu dlouhé vlasy, ale nikdy, nikdy neztratil víru. Ani když stál nahý v trestné jámě, ani když pozoroval zbídačené muže. Ne, na víru neobrátil davy lidí, jen několik, a konvertovaní vojáci po návratu hledali v kněžích podobnou extrémní Kapaunovu obětavost, už ji ale nenašli.

Dnes je Emil Kapaun Služebníkem Božím. Jako k prvnímu se k němu modlil jistý voják ještě v Domě smrti a jeho zhuntované tělo se skutečně postavilo a přežilo. Další zázraky se přihodily hlavně v Americe - dvanáctiletá dívka při fotbale dala gól, vyplivla chuchvalec krve a večer už byla uvedena do umělého spánku. Diagnóza byla tak složitá, že by potřebovala doktora House. Rodiče se v kostele během dlouhé dceřiny léčby začali spontánně modlit k "tomu kansaskému

knězi” a z de facto mrtvé Avery se stala Avery živá. Plíce měly být extrémně poškozené, a nakonec na nich nebyla skoro ani jizvička. Pro doktory nemožné.

Pád při běhu v soutěži kansaského studenta Nicka obklopovalo tolik “náhod” - jeho strýc byl lékař a zrovna se šel na pětikilometrový závod podívat, další muž měl klíčky od školního defribilátoru, jeho bratranec si během resuscitování příbuzného klekl na beton a začal se modlit k Panně Marii a k známému kansaskému kaplanovi. Nick přežil, i když jeho tvář v jednu chvíli vypadala jako definitivně mrtvá. Další student Chase, jemuž se při skoku o tyči poranila lebka kvůli dopadu mimo matraci a měl také podle pozemských pravidel zemřít, vypráví o podobném zázraku a v kostele sv. Jana Nepomuckého v Pilsenu dodnes nosí během procesí vděčně kříž, který držival samotný Kapaun, k němuž se Chasova rodina během synova boje o život skoro nepřetržitě modlila.

A poslední zázrak? Ten je snad největší. V roce 2003 začaly bývalého vojína Williama Hansena trápit noční můry a poststresová porucha tak moc, že se rozhodl vyhledat psychologickou pomoc. V čekárně ho zaujal časopis s Otcem Kapaunem na obálce. Vtrhl k doktorovi a vyhrkl: “Tohohle muže jsem znal, dokonce jsem ho i pohřbil!” Většina mrtvých zajatců se ocitla v masových hrobech. Tento pán ale Kapaunovi udělal hrob stranou s navršenými kameny, aby psi a divoká prasata ostatky nevyhrabali. Kdyby náhodou... Jelikož bylo 40 000 mrtvých po skončení války skutečně díky podmínkám příměří vráceno Spojeným státům, na havajském vojenském hřbitově byly nakonec vyzvednuty vytipované ostatky a vědci

analyzující DNA došli k závěru, že na 99 procent se skutečně jedná o ostatky kaplanovy.

Která ze situací Emilova života Vás dojmá nejvíc? Telegram o nezvěstném synovi, který doručili rodičům do Kansasu v Den Díkůvzdání? Dojedli vůbec večeři? Tušili, že už ho živého nespatrií? (Ano, tušili.) Vojáci, kteří v posledních dnech utírali knězi zadek? Shoda náhod, vedoucí k nalezení jeho ostatků? Hubený muž pobíhající mezi palbou, nesoucí raněné do ústraní, dávající hostii umírajícímu? Přirozená ekumena zažívána mezi zajatci? Židovský doktor, voják metodista, voják ateista, kněz, turecký muslim - všichni se shodovali na jeho svatosti.

Pro mne je příběh Emil Kapauna svědectvím o skutečné skromnosti, pomoci bližnímu i neztrácení humoru. Měl úžasnou vlastnost – nestylizoval se. Byl prostým klukem z farmy a zároveň vysvěceným knězem, ani jedno z něj asijští komunisté nevytloukli. Uměl pochopit prostředí, soucítit s lidmi a kdo z nás by si myslel, že si přecijen během válek pokroutil slova z Bible, byl by na omylu. Vyjadřoval se jasně i v táboře - katolické víra se nemá ohýbat, požadavky umenšovat. Skutečně odpustil svým krutým věznilům a opravdu se modlil až do bolestivého konce, kdy zemřel pravděpodobně smrtí žízní a hladu. Jeho spoluzajatec Wood si na svou zeď jako připomínku žaludečního trápení prosem a kukuřicí pověsil svou korejskou mosaznou lžící. Stříbrnou lžící darovanou za hrdinství má “někde v šuplíku”.

Upřímně přiznávám, když je mi někdy smutno, pustím si ze záznamu jeho hlas čtoucí z Bible, má slovansky zpěvnou angličtinu, vyšší hlas ke mně promlouvá vším

- klidem, vírou, láskou, vůní kansaské půdy a odevzdáním se Bohu, ať se stane co se stane. Moc přeju jeho přátelům z tábora, hlavně jadernému fyziku Miku Dowovi plačícímu při odnášení přítele do Domu smrti a léta naléhajícímu na Vatikán i Bílý dům, ať se dožijí kaplanova svatořečení. Pro ně byl světcem každopádně už tehdy v Severní Koreji. Otče Kaplane, kéž v sobě nacházíme tu pevnost, obětavost a lásku k lidem jako Vy. A snad si v nebi užíváte zase svou oblíbenou dýmku!

Prameny:

*Roy Wenzl, Travis Heying: Nejsilnější zbraň
The Magazine and the Miracle (You Tube)*

*Why does F. Emil Kapaun's story still
resonate after 70 years?*

*Petr Zídek: Pohnuté osudy: Žil a zemřel pro
ostatní. Hrdinný Válečný kaplan Emil
Kapaun.*

Pozvánka na koncert

Milí farníci,
srdečně vás zvu na náš koncert studentek
Akademie múzických umění. Dovolte, abych
se vám jako nováček ve farnosti krátce
představila.

Letos na
podzim jsme se
s manželem
Jendou
Sedláčkem
přistěhovali do
Nelahozevsi.

Pocházím z
Klatov. Studuji
hru na housle
na pražské
HAMU. Přijala
jsem v
Kralupech
službu
koordinátora

Noci kostelů, takže s mnohými z Vás už jsme
v kontaktu. Těším se, že se budeme

setkávat. Třeba hned na koncertě 10.5.2024
od 19:00 v Městském muzeu!

Michaela Sedláčková

Městské muzeum v Kralupech nad Vltavou
vás zve na

KONCERT

Michaela Sedláčková - housle
Milena Kharaneka - klavír
Petr Jiříkovský - klavírní dop.

10. května 2024
od 19:00 hodin

J. Brahms - Sonáta pro housle a klavír ▶
Henryk Wieniawski - Polonéza D dur ▶
Robert Schumann - Fantazie op. 17 ▶

www.muzeumkralupy.cz

**ROK
ČESKÉ
HUDBY
2024**

Městské muzeum Kralupy

Pěší pouť po 10 kostelech farnosti

Drazí farníci, asi jste už zaznamenali, že pěší poutě jsou něčím, co mám rád. Je to prostor k modlitbě, a to nejen svými ústy, slovy, ale k modlitbě nohou, sebezáporu, modlitbě, která si žádá čas...

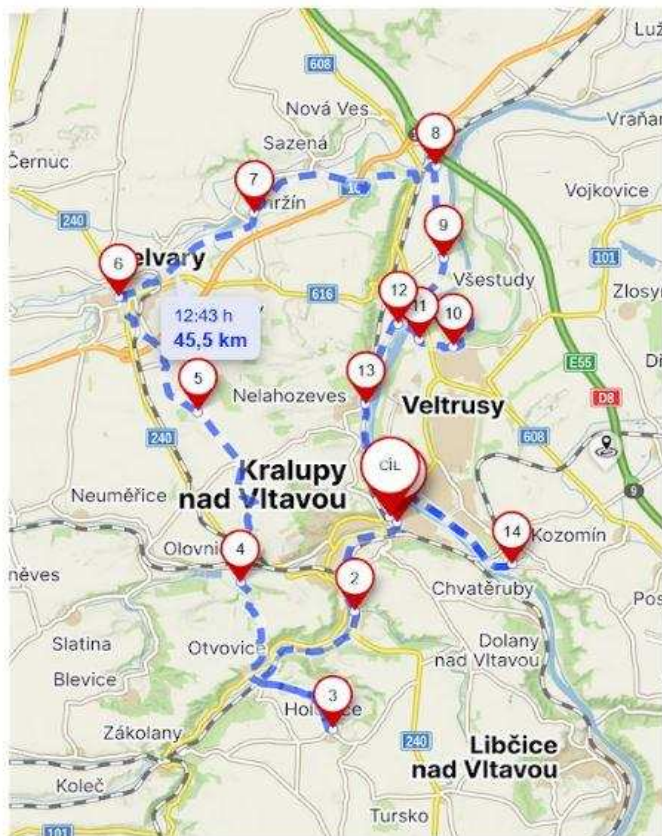
Když jsem studoval v Římě, říkali nám tam o zvyku poutníků obejít za jeden den sedm hlavních bazilik. Nemohl jsem si tuto výzvu nechat ujít. A když jsem pak do Říma přijížděl se skupinami mládežníků, tato celodenní pouť byla součástí pobytu.

Napadlo mě pak udělat takovou pouť i ve své farnosti, po kostelech vlastní farnosti. Myšlenka mě fascinovala. I proto, že tím proměňuji krajinu, ve které žiji a působím. Představuji si, jak jdu a „vůně“ mého kněžství, Kristova kněžství, prostupuje místní vzduch, jednotlivá hospodářství, domácnosti, pole, obce...

A tak bych rád i letos využil státního svátku a vyrazil na takovou pouť po deseti využívaných kostelech naší farnosti. Budu rád, když se ke mně, třeba i na chvíli, na část cesty, nebo k nějaké modlitbě v jednom z kostelů, připojíte.

Zde je přibližný plán cesty a také přibližný časový rozpis. Prosim, počítejte s tím, že je to odhad od počítače, takže někam mohu dorazit o chvíli dřív (proto přijďte, prosím, vždy o třeba 15 minut dřív), nebo o chvíli později. V případě zájmu mi můžete napsat, že chcete, abych na whatsappu s vámi sdílel svou aktuální polohu a vy jste tak věděli přesně, v kolik a kde se ke mně můžete připojit. Přesto se budu pochopitelně snažit časy v určité míře dodržet.

R. D. Martin Sklenář

- 7.00 Kralupy nad Vltavou – mše sv.
- 8.15 Minice – desátek růžence
- 9.30 Holubice – májová pobožnost
- 10.40 Zeměchy – DMC (Modlitba se čtením)
- 13.00 Velvary – Regina coeli
- 14.00 Chržín – litanie k českým patronům
- 15.15 Vepřek – DMC (modlitba během dne)
- 16.45 Veltrusy – korunka k Božimu milosrdenství
- 17.45 Nelahozeves – modlitba za farnost
- 19.00 Chvatěruby – DMC (nešpory)
- 20.00 Kralupy nad Vltavou – svátostné požehnání

